

Arrest

nr. 151 680 van 3 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent zo'n 30 tot 31 jaar geleden geboren in de stad Kabul. Toen u nog maar enkele jaren oud was, werd uw broer omwille van zijn politieke engagement gedood. Deze dramatische gebeurtenis zette uw ouders ertoe aan u steeds binnen te houden. Omdat u niet steeds binnen kon blijven alsook omwille van het oorlogsgeweld besloten uw ouders u in 1998 uit Afghanistan weg te sturen. U werd opgevangen door een vriend van uw vader in Dubai, waar u met een werkvisum aan de slag ging. U verliet Dubai op 16 januari 2011 omdat de vriend van uw vader u geen werkgelegenheid meer kon verschaffen. Een dag later bevond u zich in België waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde.

Op 13 januari 2012 oordeelde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kon worden. In

haar arrest van 3 april 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het Commissariaat-generaal.

Op 23 mei 2012 diende u een tweede asielaanvraag in. Het CGVS oordeelde op 24 oktober 2012 dat de nieuwe elementen, met name een paspoort, nationaliteitsattest en een vertaling van uw taskara, onvoldoende bewijswaarde hebben om de oorspronkelijke beoordeling van uw nood aan bescherming te wijzigen. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden u andermaal geweigerd. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV in haar arrest van 25 april 2013.

U verklaarde zich een derde maal vluchteling op 12 februari 2014. In uw derde asielaanvraag herhaalt u uw eerdere asielmotieven en legt u ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag twee foto's, een attest betreffende uw deelname aan een cursus maatschappelijke oriëntatie en 13 artikelen en rapporten over de situatie van de Hindoes en Sikhs in Afghanistan. Na het gehoor bracht u een paspoort en een kopie van een geannuleerd paspoort neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde afkomst uit en verblijf in Afghanistan en Dubai. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er in uw huidige asielaanvraag een nieuw element aanwezig dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van het CGVS en de RvV. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Immers, u werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 7 mei 2014 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Ondanks de herhaaldelijke aanmoedigingen om zicht te bieden op uw werkelijke situatie voor uw komst naar België hield u tijdens het gehoor op 7 mei 2014 vast aan uw eerdere verklaringen, die door het CGVS en de RvV bedrieglijk werden bevonden (CGVS p.2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw herkomst en de plaatsen waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

De door u in het kader van uw huidige asielaanvraag neergelegde nieuwe documenten zijn niet van die aard om deze vaststelling te wijzigen. Het paspoort van de Afghaanse ambassade te Brussel legt u neer als bewijs voor uw identiteit en nationaliteit. Er moet evenwel opgemerkt worden dat er aan het paspoort van de Afghaanse ambassade dat u in 2012 in het kader van uw tweede asielaanvraag neerlegde geen bewijswaarde kon worden toegekend omdat er ernstige inconsistenties werden vastgesteld. Het neergelegde paspoort bevatte een geboortedatum en geboorteplaats die u zelf als foutief beoordeelde en tevens kon u niet verklaren hoe de ambassade van uw achternaam op de hoogte is. Deze elementen uit de weigeringsbeslissing van het CGVS en het arrest van de RvV die uw tweede asielaanvraag afsloten, werden tijdens uw gehoor op 7 mei 2014 opnieuw door uw advocaat aangehaald. U bracht dezelfde verklaring aan die u opwierp voor de RvV, met name dat de Afghaanse ambassade de uitgiftedatum van de taskara overnam als uw geboortedatum (CGVS p.3).

Deze verklaring mist elke grond. Het paspoort stelt immers dat u in 1986 bent geboren terwijl de taskara, volgens de vertaling die u neerlegde, opgemaakt is op 17 februari 1988. De beoordeling dat het paspoort dat uitgegeven werd op 3 mei 2012 geen bewijswaarde heeft, blijft derhalve gehandhaafd. Twee dagen na het gehoor op het CGVS bracht u een nieuw paspoort binnen, dat dezelfde dag werd uitgegeven. Tevens legde u een kopie van uw oude paspoort neer waarop aangegeven werd dat het paspoort geannuleerd werd. Aan het nieuwe paspoort kan evenmin bewijswaarde toegekend worden. De vaststelling dat eenzelfde ambassade op eenvoudig verzoek de identiteitsgegevens op een paspoort geheel wijzigt, doet begrijpen dat de paspoorten niet worden opgesteld op basis van informatie waarover de Afghaanse overheid bezit maar louter op basis van de verklaringen van de verzoeker. Deze vaststelling ondermijnt geheel de bewijswaarde van de neergelegde paspoorten. Over de twee foto's verklaart u dat ze u tonen in Dubai. Uit deze foto's kan evenwel niet opgemaakt worden waar ze genomen werden of wat uw verblijfssituatie aldaar was. Deze foto's kunnen derhalve uw asielaanvraag niet ondersteunen. Het attest maatschappelijke integratie heeft evenmin uitstaans met uw asielaanvraag. De bundel artikelen en rapporten over de algemene situatie van Hindoes en Sikhs in Afghanistan brengt niets bij voor uw asielaanvraag daar het geen betrekking heeft op uw persoonlijke situatie.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 6 augustus 2013. Hierin wordt gesteld dat leden van religieuze minderheden "may be in need of international refugee protection on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case". De loutere vaststelling dat u eventueel over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerminst het geval.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen

over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205). U heeft het de Commissarisgeneraal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw land van herkomst of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaatvluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 19 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker wijst erop dat er tijdens het gehoor enkel een Engelstalige tolk aanwezig was die het Punjabi machtig is. De dossierbehandelaar vertaalde tijdens het gehoor niet van het Engels naar het Nederlands, doch stelde het gehoorverslag wel in het Nederlands op. Verzoeker voert aan dat van zijn raadsman niet verwacht kan worden dat hij de Engelse taal machtig is. Zijn raadsman werd toegelaten tot het tableau van advocaten van bij de Rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde. Bij die opname werd nooit de voorwaarde gesteld van beheersing van de Engelse taal. Ook voor het behalen van het licentiaat in de rechten werd deze voorwaarde nooit gesteld. De Engelse taal is bovendien geen officiële landstaal op Belgisch grondgebied. Er kan volgens verzoeker dan ook niet worden verwacht dat zijn raadsman tijdens het gehoor de belangen van zijn cliënt in de Engelse taal behartigt, *a fortiori* wanneer er geen voorafgaande kennisgeving is geschied van het feit dat er tijdens het gehoor zou worden afgeweken van de taal van de asielprocedure.

2.1.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 17, § 1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker meent dat er geen enkele waarborg is dat de notities van de dossierbehandelaar een getrouwe weergave zijn van verzoekers verklaringen, aangezien er geen waarborg is dat de dossierbehandelaar over een voldoende kennis en beheersing van de Nederlandse taal zou beschikken.

2.1.1.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *juncto* het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat hij ten bewijze van zijn nationaliteit zijn paspoort uitgegeven op 3 mei 2012 en zijn paspoort uitgegeven op 19 mei 2014, beide uitgegeven door de Afghaanse ambassade, heeft neergelegd. Aangaande het eerste paspoort merkt de dossierbehandelaar op dat de taskara 1981 vermeldt als geboortedatum, terwijl het paspoort en het nationaliteitsattest 1986 vermelden. Volgens verzoeker betreft het hier mogelijks “een materiële misslag van de Afghaanse ambassade”, daar op het identiteitsbewijs de leeftijd wordt vermeld op datum in het jaar 1366, een gegeven dat bij conversie

mogelijks heeft geleid tot de verkeerde notering van het geboortjaar 1986. Aangaande het tweede paspoort acht verzoeker de motivering van verweerder dat dit paspoort werd opgesteld op basis van verzoekers verklaringen, verregaand. Deze stelling heeft volgens verzoeker geen grondslag en kan niet worden weerhouden. Uit het loutere feit dat gegevens op het paspoort werden gewijzigd, kan volgens hem niet *ipso facto* worden afgeleid dat dit uitsluitend op verklaring van verzoeker gebeurde. Hij stelt dat het mogelijk en aannemelijk is dat de ambassade de geboortedatum heeft gewijzigd nadat “*de materiële misslag is bevestigd door de informatie waarover zij zelf beschikt over verzoeker*”. Verweerders stelling heeft tot gevolg dat geen enkel door de Afghaanse ambassade uitgereikt paspoort nog enige bewijswaarde zou kunnen hebben. Verzoeker suggereert als onderzoeksmaatregel dat de Afghaanse ambassade wordt verzocht toelichting en uitleg te verschaffen nopens de wijze waarop paspoorten worden afgeleverd aan Afghaanse onderdanen: op eenvoudig verzoek en op eigen verklaring of op basis van eigen informatie waarover de Afghaanse overheid beschikt.

Verder meent verzoeker dat het argument dat hij bij zijn eerste asielaanvraag bedrieglijke verklaringen zou hebben afgelegd, *quod certissime non* volgens hem, niet volstaat om de nieuw neergelegde identiteitsdocumenten en de relevantie ervan zomaar van de tafel te vegen. Verweerder verwijst naar het arrest *Singh* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en voert aan dat verweerder *in casu* geen enkele (ernstige) onderzoeksmaatregel heeft genomen teneinde de echtheid en authenticiteit van verzoekers identiteitsdocumenten te verifiëren. Hij wijst erop dat de federale politie en UNHCR over de expertise beschikken om de echtheid van deze documenten te verifiëren en dat verweerder regelmatig gebruik maakt van deze expertise. Verzoeker begrijpt niet waarom dit *in casu* niet werd gedaan. Dit wijst volgens hem op de overhaaste en onzorgvuldige totstandkoming van de bestreden beslissing.

Uit de identiteitsdocumenten blijkt volgens verzoeker duidelijk dat hij van Afghanistan afkomstig is. Het loutere gegeven dat hij reeds enige tijd in Dubai heeft verbleven, vormt op zich geen reden om hem het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen, zo stelt hij. Hij meent dat hij als Sikh een risico loopt bij een terugkeer naar Afghanistan. De problemen van Sikhs in Afghanistan zijn volgens hem welgekend. Zij krijgen systematisch te maken met agressies, geweld en sociale discriminatie en kunnen niet in vrijheid hun geloof beleven of belijden ten gevolge van de bijzonder grote religieuze intolerantie in Afghanistan, aldus verzoeker.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Wat betreft het gebruik van het Engels tijdens het gehoor in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag, dient erop gewezen dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet verhindert dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoeker uit weliswaar commentaar op het gebruik van het Engels door de dossierbehandelaar tijdens zijn gehoor en meent dat er geen waarborgen zijn dat deze het Engels voldoende beheerst, doch hij voert geen enkel concreet element aan uit het gehoorverslag waaruit zou kunnen blijken dat er sprake is van vertaalfouten. Bovendien bestaat er geen enkele rechtsregel die verweerder ertoe verplicht om verzoeker en/of zijn raadsman voorafgaand in te lichten dat het gehoor (deels) in het Engels zal plaatsvinden. Hierbij dient erop gewezen dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk

karakter heeft. Dat verzoekers raadsman de Engelse taal niet beheerst, doet dan ook geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Verzoeker brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Vervolgens dient erop gewezen dat verweerder in de bestreden niet dienstig kan verwijzen naar zijn beslissingen in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen. Gelet op de devolutieve werking van de beroepen tegen deze beslissingen, vormen 's Raads arrest nummer 78 754 van 3 april 2012 en nummer 101 667 van 25 april 2013, die beide kracht van gewijsde hebben, de einduitspraken in deze vorige asielaanvragen en komen zij als dusdanig in de plaats van de beslissingen van de commissaris-generaal.

Waar verzoeker aanvoert dat er een "misslag" zou zijn gebeurd op de Afghaanse ambassade te Brussel aangaande verzoekers geboortedatum in het paspoort dat hij eerst voorlegde, dient opgemerkt dat er ook op het nationaliteitsbewijs dat verzoeker neerlegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag en dat eveneens werd uitgereikt door de Afghaanse ambassade te Brussel (op 2 mei 2012) (administratief dossier, stuk 14 van stuk 6 van stuk 18), eveneens 1986 vermeldt als geboortedatum. Het is niet aannemelijk dat de Afghaanse ambassade te Brussel zich tweemaal zou vergissen met betrekking tot verzoekers geboortedatum en dat op de dag van het gehoor in het kader van onderhavige asielaanvraag, waar verzoeker nogmaals gewezen werd op de beslissingen inzake zijn vorige asielaanvragen, meteen een nieuw paspoort wordt uitgereikt met een andere geboortedatum. Dit klemde des te meer daar in het eerste paspoort Kabul wordt vermeld als geboorteplaats, terwijl in het nieuwe paspoort wordt vermeld dat verzoeker in Ghazni geboren is. Dit is eens te meer opmerkelijk aangezien verzoeker tijdens het gehoor in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde in Kabul geboren te zijn (gehoorverslag CGVS eerste asielaanvraag, p. 2), terwijl hij tijdens zijn gehoor in het kader van zijn tweede asielaanvraag verklaarde dat hij in Ghazni geboren is (gehoorverslag CGVS tweede asielaanvraag, p. 2) en hij op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn derde asielaanvraag stelde dat het niet mogelijk is om zijn geboorteplaats te corrigeren van Kabul naar Ghazni omdat er geen origineel paspoort is (administratief dossier, stuk 15, verklaring 5). Verweerder wijst in de bestreden beslissing terecht op het volgende: *"Het neergelegde paspoort bevatte een geboortedatum en geboorteplaats die u zelf als foutief beoordeelde en tevens kon u niet verklaren hoe de ambassade van uw achternaam op de hoogte is. Deze elementen uit de weigeringsbeslissing van het CGVS en het arrest van de RvV die uw tweede asielaanvraag afsloten, werden tijdens uw gehoor op 7 mei 2014 opnieuw door uw advocaat aangehaald. U bracht dezelfde verklaring aan die u opwierp voor de RvV, met name dat de Afghaanse ambassade de uitgiftedatum van de taskara overnam als uw geboortedatum (CGVS p.3). Deze verklaring mist elke grond. Het paspoort stelt immers dat u in 1986 bent geboren terwijl de taskara, volgens de vertaling die u neerlegde, opgemaakt is op 17 februari 1988."* Deze motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Daarnaast verliest verzoeker uit het oog dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Er dient aan herinnerd te worden dat in hoger vermelde arresten van de Raad in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen, die kracht van gewijsde hebben, reeds is komen vast te staan dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers verklaringen.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nummer 78 754 van 3 april 2012 en nummer 101 667 van 25 april 2013, die kracht van gewijsde genieten, de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In onderhavige asielaanvraag brengt verzoeker geen nieuwe gegevens aan. Hij beperkt zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn vorige aanvragen, en legt ter staving daarvan enkele bijkomende documenten neer. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Wat betreft de neergelegde paspoorten, kan verwezen worden naar hetgeen dienaangaande hoger reeds werd gesteld. Met betrekking tot de overige documenten wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: *“Over de twee foto’s verklaart u dat ze u tonen in Dubai. Uit deze foto’s kan evenwel niet opgemaakt worden waar ze genomen werden of wat uw verblijfssituatie aldaar was. Deze foto’s kunnen derhalve uw asielaanvraag niet ondersteunen. Het attest maatschappelijke integratie heeft evenmin uitstaans met uw asielaanvraag. De bundel artikelen en rapporten over de algemene situatie van Hindoes en Sikhs in Afghanistan brengt niets bij voor uw asielaanvraag daar het geen betrekking heeft op uw persoonlijke situatie.”* Deze motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit zijn beweerde regio van afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER